Zij schudde het hoofd, zoodat de blonde krullen in de zon glinsterden als 't goud dat Krone en zijn maat aan 't zoeken waren in de claim van Carlton.

„Ja kindje! Niet meer!" ging de kleine voort. „Kindje moe! Kindje wil eten!" En de laatste eisch werd gevolgd door een luid geschrei.

De beide mannen keken elkander wanhopig aan.

„Sst!" zei Krone sussend, terwijl hij in zijn zak zocht naar een stuk beschuit. „Huil niet, kleintje!" en uit zijn zak een ouden zilveren penhouder opdiepende: „Daar! Dat is voor jou, als je zoet bent!"

De storm bedaarde, en de bruine oogen glinsterden weer door de tranen heen, terwijl ze den penhouder tusschen de kleine vingers klemde.

„Wat moeten we doen?" vroeg Krone weer.

Ze moet toch aan iemand toebehooren?"

GEMEENTELIJKE VLEESCHDISTRIBUTIE TE BERLIJN.

In verband met de hooge prijzen der levensmiddelen in Duitschland, waardoor het voor minder-bedeelden bijna onmogelijk is geworden, om zelf in hun levensonderhoud te voorzien, is er in verschillende plaatsen het besluit genomen om van gemeentewege brood en vleesch beschikbaar te stellen voor de geringere klasse der bevolking. De foto die wij hierboven reproduceeren, werd genomen tijdens een gemeentelijken vleeschverkoop te Berlijn. *(V.F.B.)*

De andere haalde de schouders op. „De bedoeling zal wel geweest zijn 't kind te verlaten, en 't zal daarom op een verlaten claim zijn gebracht. Het beste is, zooals ik zei, het naar de naaste stad te zenden, dan kan de politie onderzoek doen naar de ouders. Wij hebben 't niet noodig."

„Het lijkt me erg hard voor de kleine," mompelde Krone. Het zachte lieve gezichtje en de lispelende stem hadden gedachten bij hem wakker geschud aan tijden, lang geleden, toen hij stond naast een bevallige jonge vrouw, wier lach een vloek, in plaats van een zegen voor hem was geweest. En haar oogen, de groote bruine gazelle-oogen — hij zag ze terug bij het gevonden kind.

Plotseling werd hij opgeschrikt door een uitroep van vreugde.

Ze had uit de diepte van zijn zakken allerlei dingen te voorschijn gehaald en daarbij was iets, wat Krone zooveel mogelijk verborgen hield: het medaillon, dat hij kort te voren verloren had. Hij kleurde een weinig en trachtte voorzichtig het medaillon uit haar kleine vingers te nemen.

„Neen, neen! Kindje wil 't! Kindje moet 't. oom!"

Krone's lippen krulden zich tot een grimmigen lach, terwijl hij toegaf aan het verzoek van de kleine en zich afvroeg wat het origineel wel zeggen zou, als zij wist dat haar portret en het medaillon dat zij hem gegeven had het eigendom was van een vondeling. Doch wat hinderde dat, niemand zou 't weten! Cuthbert Krone, voorheen luitenant bij de cavalerie, de verloofde van Vera Harlant en erfgenaam van uitgestrekte landgoederen, had niets gemeen met „De Krullebol" uit de Gele Heuvels, mijnwerker van beroep.

In het kamp kon niemand eenig licht verschaffen omtrent de raadselachtige aanwezigheid van het kind op de Carlton's claim. Degene die haar daar gebracht had, hetzij man of vrouw, moest daar goed den weg kennen. En waarom had men het kind juist naar Carlton's claim gebracht, die jarenlang verlaten was geweest? Niemand wist het.

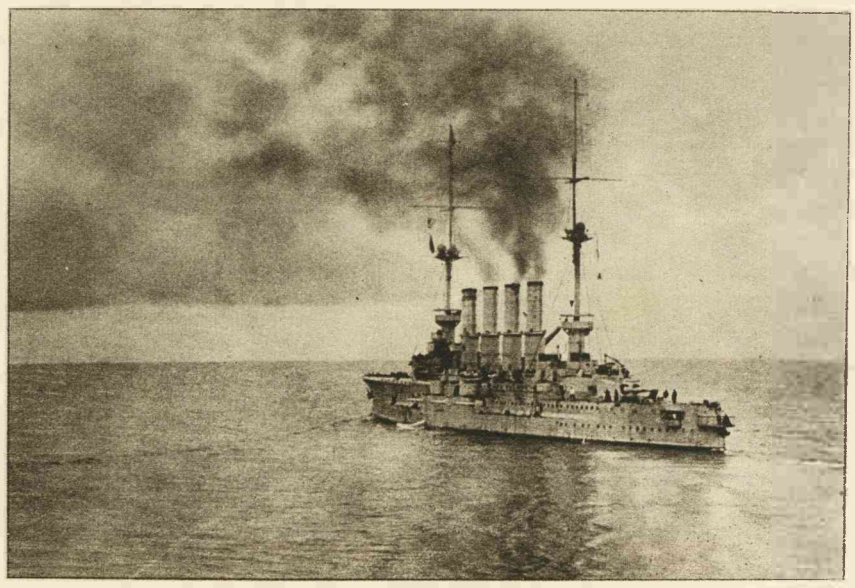
„De claim is mijn eigendom," zei Krone, terwijl ze 's avonds rookende rondom het kampvuur zaten, „en ik ben niet van plan de eerste „vondst" die ik gedaan heb, van mij weg te zenden. Ik neem de kleine als mijn dochter aan en als Rogers en ik fortuin gemaakt hebben, zal zij mijn eigendom met mij deelen."

Een koor van uitroepen werd gehoord, sommige spottend, andere goedkeurend, doch geen enkele verwonderd, want Krone was bekend als een goedhartige kerel, maar iemand met een sterken wil, en geen der aanwezigen durfde het wagen den toorn van dezen man op te wekken.

„Krone's kind zullen we het meisje noemen, hè?" lachte er een. „Waarom verander je den naam van de claim ook niet, nu ze van jou is? Noem ze naar het kind, Krone."

Krone stond op en ging het meisje halen. Hij had in een der houten barakken, die als winkels dienst deden, een vrouw gevonden, die voor de kleine zorgen wilde. Er waren er weinigen in de kleine colonie die den knappen „Krullebol" geen plezier wilden doen, vooral onder de vrouwen.

Hij nam de kleine tusschen zijn knieën en keek haar aan met een eigenaardigen lach. De groep mannen beschouwden glimlachend het paar.

DE „PRINZ ADALBERT" GETORPILLEERD.

De Duitsche kruiser „Prinz Adalbert" is ter hoogte van Libau door een Engelsche duikboot getorpilleerd. De „Prinz Adalbert" is de 8ste die Duitschland verloor der 13 schepen van dit type, die het bij het uitbreken van den oorlog in dienst had. *(V.F.B.)*

„Wie ben je, kleine?" vroeg Krone vriendelijk.

Het kind keek hem vol vertrouwen in de oogen; ze had zich reeds gehecht aan den grooten man met het vriendelijke gelaat en het krullende haar, die altijd zoo lief tegen haar sprak en geleerd zijn naam te lispelen.

„Ik Krone's kindje!" antwoordde ze.

Krone stemde in met den lach, die opsteeg. Hij trok de kleine naar zich toe en drukte het blonde hoofd teeder tegen zich aan.

„Zoo is 't, kind! Je bent nu Krone's meisje!"

II.

„Coo-ee! Coo-ee!" riep een heldere vroolijke stem, wier eigenares zich met een kleine bruine hand de oogen tegen het zonlicht beschermde, terwijl de andere rustte op den kop van een grooten dog.

„Waar is hij nu, Nero?" vroeg ze half luid aan den hond, die haar vergezelde. „Waarom antwoordt hij niet? 't Is tijd dat de mannen thuis komen en hij antwoordt altijd zoo prompt."

Juist op dat oogenblik klonk ver verwijderd een zwak geroep en de oogen onder de kleine hand blonken van blijdschap.

„Coo-ee! Coo-ee!"

Een oogenblik later verscheen de flinke gestalte van een man, die haastig op het meisje en den hond toeliep.

„Hallo, kleintje! Hallo, boy!" riep hij vroolijk. Maar opeens werd hij ernstig, toen hij de uitdrukking zag op het gelaat van het meisje. Ze keek hem nadenkend aan en ze scheen iets op 't hart te hebben.

Krone, die slechts weinig ouder leek dan twaalf jaar geleden, sloeg den arm om haar hals en trok haar naar zich toe.

De rol van pleegvader van het meisje dat hij op zijn claim gevonden had, toen hij drie en twintig jaar was, was geen sinecuur voor hem geweest. Maar sinds het kind van vijf jaar gegroeid was tot een slanke maagd met een massa van goudblond haar en mooie bruine oogen, had Krone nimmer het oogenblik betreurd dat hij het bekoorlijke kind, dat zich „Krone's kindje" genoemd had, als zijn pleegdochter had aangenomen.

Voor- en tegenspoed hadden elkander opgevolgd, maar het geluk, geprofeteerd toen Carlton's claim herdoopt werd in „Krone's kind" had de overhand gehouden. Jammer genoeg had zijn helper, Rogers, hem voor een groote som aan goud bestolen. Dat was nu vijf jaar geleden en hij had sedert hard gewerkt en met succes, zoodat het hem gelukt was zijn claim te verkoopen aan een syndicaat.

„Wat is er, kindlief?" vroeg hij bezorgd. „Wat is er gebeurd?"

„Een bezoeker!" lachte ze, terwijl ze haar arm door dien van Krone stak. Ze begaven zich langzaam naar hun eenvoudige woning, terwijl de dog hen op de hielen volgde.

„Een bezoeker?" vroeg Krone, verwonderd. „Wat brengt een bezoeker naar de Gele Heuvels!"

Zij schudde het hoofd. „Dat weet ik niet, vadertje! Maar hij is zoo'n knappe man en zoo netjes gekleed en zijn handen zijn wit en zacht, niet ruw en bruin als de uwe...." zei ze, terwijl ze over zijn hand streek.

„Vroeg hij naar mij?" viel hij haastig in, met iets van schrik in zijn oogen.

„Ja! Hij zei: woont mijnheer Krone hier? En toen ik zei „ja", zei hij dat hij u moest spreken over een belangrijke zaak. En dat hij heelemaal uit Engeland gekomen was om u te ontmoeten. Verbeeld je, vadertje, heelemaal uit Engeland."

„Heelemaal uit Engeland," herhaalde Krone in gedachten verzonken.

„Weet u wat het is?"

„Neen, lieve! Dat weet ik niet. En 't kan mij niet schelen, zoolang ik jou bij mij kan hebben, kleine! Spoedig, als we rijk zijn, zullen we naar Europa terugkeeren en zal ik je dingen laten leeren, die je hier niet leeren kunt."

„Vadertje-lief, ik zou graag met u reizen, maar je hebt me alles geleerd wat ik weten moet," zei ze trotsch. „Ik kan paard

HET EILAND CYPRUS.

Een blik op het eiland Cyprus, dat Engeland aan Griekenland heeft aangeboden, indien het onmiddellijk met alle kracht Servië wilde steunen tegen de Bulgaren. Daar Griekenland gemeend heeft Servië niet te moeten helpen, is de voorwaarde waarop het aanbod werd gedaan, niet vervuld en daardoor het aanbod vervallen. *(V.F.B.)*